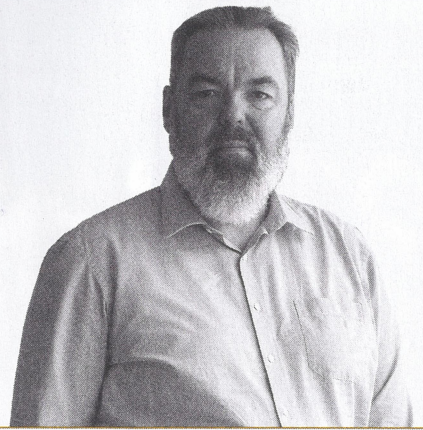

A hölgyek dicsérete

L. SIMON LÁSZLÓ | ÍRÓ, KULTÚRPOLITIKUS

Édesapámék hárman voltak testvérek, három határozott férfi, akinek karakteres véleménye volt a világról. A nyolcvanas években a nagycsaládi ebédeken azt szoktam meg, hogy étkezés után az asszonyok felálltak az asztaltól, s a konyhában mosogattak, pakoltak, közben családi dolgokról beszélgettek, a gyerekek valahova elvonultak játszani, míg a férfiak az étkezőben maradtak, politizáltak. Egy idő után megengedték nekem is, hogy velük maradjak s hallgassam őket. A szocializációm során az vált természetessé, ami a vidéki Magyarország legtöbb középosztálybeli családjára jellemző volt: az asszonyok a fakanál mellett maradnak, a férfiak viszont döntéshozó szerepbe kerülnek, politizálnak s vezetővé válnak. Férfiközpontú világomat alapjaiban kérdőjelezte meg személyes sorsom alakulása, édesanyám félig komolyan, félig viccesen meg is „átkozott” annak érdekében, hogy csak lányaim legyenek. S ha már a bűbáj hatott, a négy lányunk nevelése során nem tehetünk mást, mint hogy a világra nyitott, okos, tájékozott, a saját sorsukról dönteni képes felnőttekké formáljuk gyermekeinket. Ehhez első lépésként a családi ebédek koreográfiáját kellett megváltoztatni, ami látszólag egyszerű feladat volt, valójában évszázados beidegződésekkel kellett megküzdenem, s magamat legalább annyira formálnom kellett, mint a gyermekeimet. Ráadásul a korszellem pozitív változásai ellen sem érdemes küzdeni, s valljuk be, a nők emancipációja nemcsak elkerülhetetlen, hanem szükséges is volt. Ma büszkén vallom, sikerült az anyatejjel magamba szívott szemléleten változtatni, s szervezetépítőként is szívesen dolgoztam együtt nőkkel.

Mindezt csak azért írom le, mert az utóbbi hetek belpolitikai válságának egyik legnagyobb szimbolikus vesztesége éppen az, hogy két tehetséges, tetterős és okos hölgyet, két jó vezetőt veszített el a hazai közélet. S mindkettő helyére férfiak lépnek. Ennek rossz az üzenete, hiszen olyan olvasata is

lehet a történeteknek, hogy a nők mégsem alkalmassak hazánk ügyes-bajos dolgainak az intézésére, minisztériumok, állami intézmények vagy akár az ország vezetésére. Pedig ez nincsen így. Igazán helyes volt, hogy Orbán Viktor is elismerően nyilatkozott a volt köztársasági elnök és igazságügyi miniszter teljesítményéről, miközben joggal emelte ki lemondásuk helyességét.

Ki kell tehát mondanunk, továbbra is szükség van nőkre a közéletben, a parlamentben, a kormányban, illetve a politika egyéb színterein. Nem szabad visszafordítani a folyamatot, ami 2010 után a kormánypártban is megindult: okos hölgyek helyzetbe hozását s a politika világába csábítását. A nők szempontjaira, a férfiakétól eltérő világlátására és érzékenységére a döntés-előkészítésben és a sorsunkat meghatározó döntések meghozatalában is szükségünk van. Nem lesz modern Magyarország a politikusnők nagyobb szerepvállalása nélkül. A kormányoldalon is pótolnunk kell a veszteségeinket, s azt kell üzennünk a hölgyeknek, a fiatal lányoknak, leendő és gyakorló anyáknak, hogy a hazájuk vezetőként is számít rájuk.

Nem tudom megállni, hogy egykori szeretett tanáromra, Grétsy Lászlóra is emlékezve egy régóta zavaró nyelvhelyességi kérdést szóba hozzak végül. Nem női politikusok, női miniszterek vagy női köztársasági elnök kell, hanem politikus nőkre, miniszter hölgyekre vagy köztársasági elnök asszonyra van szükségünk. Tudják, a női szabó nem nőnemű, hanem a nők számára készít ruhát, azaz a női szabó lehet férfi vagy éppen nő is, miként a női fodrász is, aki kizárólag nők haját vágja le. Nem női művész, hanem művésznő, nem női tanár, hanem tanárnő, nem női vállalatvezető, hanem vállalatvezető nő, nem női bíró, hanem bírónő. A női börtönben a rabok mind nőneműek, a női mosdóba pedig csak hölgyek mehetnek be. Reméljük, ez utóbbi is tartósan így fog maradni. |m|

„Ki kell tehát mondanunk, továbbra is szükség van nőkre a közéletben”